

בתי המשפט

א 043459/06		בית משפט השלום תל אביב-יפו	
15/02/2009	תאריך:	כבוד השופט מנחם (מריו) קליין	בפני:

התובעת

מכוניות אורדן בע"מ

בעניין:

נ ג ד

הנתבע 1

לבאי ניצן

הנתבע 2

לביא שחר

הנתבע 3

שמאי הרכב (נמחק)

פסק דין

רקע

מונחת בפני תביעה כספית בסך 25,000 ₪.

מכוניות אורדן בע"מ (להלן: "התובעת") הינה חברה רשומה כדין בישראל ועוסקת בין היתר בקניה, מכירה, ותיווך של רכבים וחלקי רכבים לאחר תאונת דרכים וזאת עוד משנת 1992.

לביא ניצן (להלן: "הנתבע 1") הינו בעליו של רכב מסוג מרצדס מ.ר. 5656823 (להלן: "הרכב"). לביא שחר (להלן: "הנתבע 2") הינו אחיו של הנתבע 1 ובעל פוליסת הביטוח על הרכב.

ביום 22/09/05 רכשה התובעת את הרכב מהנתבע 1. התובעת שילמה על הרכב סך של 27,710 ₪ וקיבלה החזקה ברכב, יחד עם ייפוי כוח מאת הנתבע 1, לצורך העברת בעלות ברכב. (העתק השיק שסיפקה התובעת לנתבע 2 וחתימתו של הנתבע 2 בגב השיק צורפו כנספח א' לכתב התביעה, העתק ייפוי הכוח צורף כנספח ב' לכתב התביעה).

לתדהמתה עת שביקשה להעביר את הבעלות הרכב, גילתה התובעת כי על הרכב רובץ שיעבוד. התובעת טוענת כי הנתבע 1 הטעה אותה תוך הפגנת חוסר תום לב קיצוני ולא גילה את העובדה כי על הרכב רובץ שיעבוד. אף הנתבע 2 אשר קיבל את התמורה לא טרח לציין זאת.

מרגע היוודע הדבר פנתה התובעת אל הנתבעים מספר פעמים (העתק מכתבי ההתראה מיום 03/04/06 ומיום 27/04/06 צורפו כנספחים ג'- ד' לכתב התביעה).

התובעת טוענת כי הנתבעים ביחד ולחוד פעלו בחוסר תום לב הן במועד תחילת המשא ומתן והן בקיום החוזה עם התובעת. עוד טוענת התובעת כי הנתבעים הציגו בפניה מצג שווא, פעלו במרמה ועשו ביחד ולחוד עושר ולא במשפט כלפיה.

התובעת טוענת כי לאחר קבלת החזקה ברכב תיקנה שיפצה והשביחה את הרכב וע"פ מחירון "לוי יצחק" יכולה הייתה למוכרו נכון לחודש 09/05, בסך של 69,000 ₪ אולם לאור השעבוד שרבץ על הרכב לא היה באפשרותה למוכרו. מחירו של הרכב נכון ליום הגשת התביעה נאמד בסך של 54,000 ₪. לאור כך טוענת התובעת כי הנתבעים גרמו לתובעת נזק בסך 15,000 ₪ יתרה מכך יש לפצותה בסך של 10,000 ₪ בגין עוגמת הנפש שנגרמה לה.

הנתבע 1 מודה כי הרכב שהיה בבעלותו נפגע בתאונת דרכים ביום 14/08/05 והוכרז מייד על ידי שמאי מטעם הביטוח מר בני הרפז (להלן: "הנתבע 3") כאובדן כללי. לגישתו סוכנות הביטוח בה בוטח הרכב הודיעה כי הרכב פורק לחלקיו וכי חלקי הרכב נמכרו לחברה העוסקת במסחר בחלקי רכב.

הנתבע 1 טוען כי אחיו הנתבע 2 קיבל המחאה על סך 27,000 ₪ סכום אשר למיטב הבנתו התאים לערך הרכב, לאור שווי באותה העת (71,000 ₪ בהתאם למחירון לוי יצחק).

הנתבע 1 הכחיש כי התובעת רכשה ממנו את הרכב וטען כי מעולם לא נחתם בין הצדדים הסכם רכישה ולא נדרשה הסרת השעבוד. לגישתו משלא נמכר הרכב כרכב שלם לא הייתה כל רלוונטיות מבחינתו לשעבוד שרבץ על הרכב.

הנתבע 1 הוסיף כי העובדה כי הרכב משועבד מופיעה במשרד הרישוי, ברישיון הרכב ובתעודת הביטוח וניתן היה לבדוק זאת. הנתבע 1 מכחיש כי היה בקשר עם התובעת וכי קיבל ממנה את המכתבים הנטענים.

לגישתו מחירון יצחק לוי עליו מבקשת התובעת להסתמך מתייחס למכירו של רכב משומש ולא רכב אשר הוכרז על ידי חברת הביטוח כאובדן גמור גם אם תוקן. הנתבע טוען כי בחלוף חצי שנה ממועד התאונה התברר לו באקראי כי הרכב תוקן ונמכר לצד ג' וזאת לאחר שרוכש הרכב השתמש במכשיר הדלקן שהיה מותקן ברכב לתדלוק הרכב מספר פעמים בסך כולל של 2,600 ₪ .

לאחר פנייתו לסוכנות הביטוח בדרישה להסבר כיצד רכבו שהורד מהכביש ופורק לחלקיו מתדלק בדלקן, נמסר לו לאחר בירור כי הרכב נמכר לתובעת וממנה לצד ג'. לגישתו רק לאחר פנייתו בדרישה להחזר הכספים שנגבו בחודש 01/06 "נזכרה" התובעת כי הרכב משועבד.

בדיון מיום 16/04/07 העלו הצדדים את טענותיהם. לאחר שהתרשמתי מטענות הצדדים נראה היה כי החוליה החשובה ביותר חסרה והיא שמאי הרכב מר בני הרפז לאור העובדה כי הנתבעים נמנעו מלהגיש הודעת צד ג' ומאידיך התובעת לא הייתה מעוניינת להגיש כתב תביעה נוסף השתמשתי בסמכותי בכוח תקנה 22 ותקנה 24 לתקנות סדר הדין האזרחי תשמ"ד-1984 והורתי על הוספת השמאי בני הרפז כנתבע נוסף וזאת על מנת שיתאפשר לבית המשפט לפסוק ולהכריע ביעילות ובשלמות בכל השאלות הכרוכות בתובענה.

ביום 28/05/07 הגיש הנתבע 2 כתב הגנה מטעמו בו שב על טענותיו של הנתבע 1 והוסיף כי מייד עם קבלת השיק מאת התובעת העלה תמיהה בפני סוכנות הביטוח באשר למקור השיק המשודך על חברת "אורדן". לגישתו, מנהל סוכנות הביטוח הבהיר כי במקרים מאין אלו של אובדן גמור מוכרת חברת הביטוח את חלקי הרכב הפגוע והשיק מתקבל ישירות מחברת חלפי הרכב ומקטין את חבות חברת הביטוח כלפי המבוטח.

הנתבע מוסיף כי מאחר וסברו כי הרכב נמכר לחלקים ולא כרכב שלם נמנעו מלפרק את מכשיר הדלקן שהיה מותקן ברכב.

ביום 03/09/07 הגיש הנתבע 3 כתב הגנה מטעמו בו טען כי למיטב ידיעתו היו הנתבעים 1-2 הבעלים / המחזיקים ברכב נשוא התביעה וכן היו בעלי פוליסת ביטוח מקיף אשר הוצאה על ידי חברת הביטוח שירביט חברה לביטוח (להלן: "חברת הביטוח").

הנתבע 3 הינו שמאי רכב במקצועו ונותן בין היתר שירותי שמאות לחברת הביטוח. ביום 14/08/05 מועד קרות התאונה קיבל הנתבע 3 פנייה מאת סוכן הביטוח של הנתבעים 1-2 והתבקש לבדוק את הרכב במסגרת הביטוח (העתק פוליסת הביטוח וטופס הודעה על התאונה צורפו כנספחי א'-ב' לת.ע.ר מטעמו)

ביום 15/08/05 נבדק על ידו הרכב. בדיקתו העלתה כי על אף שניתן לתקן את הרכב עלות תיקונו היא מעל 50% ומשכך אין כדאיות לתקנו וניתן להכיר בו "אובדן להלכה" (העתק טופס אומדן ראשוני צורף כנספח ג' לת.ע.ר הנתבע 3).

לאחר שהוחלט שלא לתקן את הרכב ובהתייעצות עם מר עמוס כחלון מנהל התביעות בחברת הביטוח הוחלט ביום 17/08/05 הועבר הרכב למגרש התובעת, אשר לה הסכם עם חברת הביטוח לרכישת רכבים לאחר תאונה. לגישתו הועבר הרכב למגרש עוד בטרם ניתנה חוות דעתו הסופית. (העתק מייל המאשר העברת הרכב צורף כנספח ד' לת.ע.ר הנתבע 3).

במקביל העביר דרישה לנתבעים 1-2 באמצעות סוכן הביטוח לקבלת הסכמה בכתב מופנת לחברת הביטוח שיאפשר לאנשי מחלקת התביעות לבדוק בין היתר אם הרכב משועבד. (העתק הטופס החתום והעתק רישיון הרכב הסרוקים המצויים במחשבי חברת הביטוח צורפו כנספחים ה'- ו' לת.ע.ר הנתבע 3).

הנתבע 3 מבהיר כי אין זה בתחום אחריותו לוודא את הבעלות הרשומה ברכב אלא הדבר הינו בגדר אחריות מחלקת התביעות בחברת הביטוח. חברת הביטוח פעלה מתוך הנחה כי הנתבעים מכוסים וזאת בטרם נבדק הכיסוי הביטוחי.

לאחר קבלת טופס ההרשאה לקבלת פרטיים וכן טופס ייפוי כח להעברת הבעלות שהועברו על ידי סוכן הביטוח בחודש ספטמבר החליטו אנשי מחלקת התביעות כי האירוע אינו מכוסה וחדלו מלטפל במקרה.

לצורך הגשת תביעת נזיקין כנגד הנהג שגרם לתאונה קיבלו הנתבעים ביום 05/09/05 אישור העדר תביעות ולבקשת סוכן הביטוח ערך הנתבע 3 חוות דעת פרטית (העתק חוות הדעת צורף כנספח ח' לת.ע.ר הנתבע 3). עוד סוכם כי התובעת תרכוש את שרידי הרכב על פי תעריף שהיה מקובל בינה ובין חברת הביטוח.

הנתבע 3 טוען כי בשום שלב לא אמר כי הרכב ימכר לפירוק. לגישתו, הרכב הועבר לתובעת כרכב המיועד לשיקום בכפוף לבדיקת תקינות לפי תקנה 390 לתקנות התעבורה. הנתבע 3 מביע תמיהה מדוע התובעת בהיותה סוחרת מכוניות מקצועית שילמה לנתבעים את שווי הרכב בטרם בדקה כי הרכב נקי מכל שיעבוד ובטרם העבירה את הרכב לבעלותה. לגישתו האחריות לוודא נתונים אלו הינם בתחום אחריות התובעת בלבד. עם זאת טען שמשקיבלו הנתבעים 1-2 את התמורה בעבור שווי מלא של שרידי הרכב מוטלת עליהם החובה להסיר את השעבוד.

הנתבע 3 טוען כי שווי הרכב הינו נמוך משמעותית לאור העובדה כי עבר תאונה קשה ועל כן אין מחירו מתאים למחיר המחירון.

בכתב תשובתה הבהירה התובעת כי העסקה באשר לרכב נעשתה בתיווכו של הנתבע 3 ובעבור כך שולמו דמי תיווך בסך 1,440 ₪ (העתק השיק צורף כנספח א' לכתב התשובה). יתרה מכך טענה התובעת כי הנתבע 3 הצהיר בפניה כי אין שיעבוד הרובץ על הרכב ואף הציג רישיון בו לא הופיע השעבוד.

בת.ע.ר מטעמו הכחיש הנתבע 3 כי תיווך בין הצדדים וטען כי שכר טרחתו שולם בעבור חוות דעתו. יתרה מכך הכחיש כי הצהיר שהרכב נקי משעבודים. הנתבע 3 טען כי הנתבעים 1-2 לא רק שרימו את התובעת אלא במקביל תבעו את הנהג הפוגע אשר בוטח על ידי חברת ביטוח חקלאי וקיבלו פיצוי מלא וזאת ככל הנראה מבלי שהסירו את השעבוד מהרכב (העתק אישור תשלום וכתב ויתור צורפו כנספחים יב'-יג' לת.ע.ר הנתבע 3).

התובעת ביקשה ביום 4.9.08 לדחות את התביעה נגד נתבע 3 ללא צו להוצאות. אי לכך, פסק דין זה יכריע אך ורק בקשר ליחסים שבין התובעת לנתבעים 1 ו-2.

תיק זה נוהל בהליך של "סדר דין מהיר" ולכן פסק הדין יהיה תמציתי בהתאם להוראות תקנה 214 ט"ז (ב) לתקנות סדר הדין האזרחי, תשמ"ד – 1984.

דין

לדידי, לאחר ששמעתי את עדויות הצדדים, עברתי על הראיות והמסמכים המצויים בתיק, מצאתי לנכון לדחות את התביעה והכל כפי שיפורט להלן.

המחלוקת בין הצדדים נחלקת לשניים: ראשית, האם המידע אשר נמסר לנתבעים באשר לרכב הינו, כי הרכב מיועד לפירוק חלקים כטענת הנתבעים 1 ו-2 או שמה מיועד לתיקון והעלאה מחודשת לכביש. שנית, האם בכך שלא העלו הנתבעים 1-2 בפני התובעת את העובדה כי הרכב משועבד פעלו בחוסר תום לב ובכוונת מרמה?

יעוד הרכב: שימוש או שרידים?

חשיבותה של סוגיה זו היא בכך שבמצב בו הועבר הרכב על ידי חברת הביטוח לידי התובעת לשם שימוש משפיע על חשיבות שאלת השעבוד. השעבוד הינו בטוחה בהתאם לחוזה בין הנתבעים 1-2 ובין נותן ההלוואה. באם נותן ההלוואה מוכן להמשיך ולקבל את התשלומים החודשיים בגין ההלוואה שיועדה לרכישת הרכב וזאת על אף שהרכב הוכרז

כאובדן מוחלט על ידי שמאי הביטוח, וזאת מבלי לדרוש העברת השעבוד למיטלטלין אחר שהינו שווה ערך או לחילופין לדרוש את פירעון ההלוואה באופן מיידי נראה כי אין התובעת יכולה לדרוש זאת במקומו.

עם זאת במצב בו ימצא כי הובהר כי הרכב יועד לתיקון ושימוש מחודש נראה כי קיימת משמעות פרקטית להימצאות השעבוד שכן לא ניתן יהיה לבצע במטלטלין העברת בעלות ללא הסרת השעבוד.

לאחר ששבת וועינתי בתצהירי הצדדים בפרוטוקולי הדיונים שהתקיימו בחקירות הצדדים ובסיכומיהם שוכנעתי כי בפני הנתבעים 1-2 הוצג מצג שווא לפיו הרכב מיועד לפירוק ולא לתיקון ועליה מחודשת לכביש. מעיון בסעיף יא' לכתב הגנה של הנתבע 3 עולה:

“ עוד סוכם עם סוכן הביטוח של הנתבעים 1 ו-2, כי התובעת תרכוש את שרידי הרכב על פי תעריף שהיה מקובל בינה ובין שירביט, כי הרכב יועבר לבעלותה והיא תשלם את תמורתו ישירות לנתבעים 1 ו-2 לאחר ניכוי הוצאות חוות דעת השמאי.”

עיון בנספח א' לכתב ההגנה של הנתבע 3 מעלה כי בעמוד 1 לחוות הדעת "אובדן להלכה" צוין:

“ ערך שרידים 41% מערך הרכב בשוק – 29,110 ₪ ”

ובהמשך –

“שכר טרחתנו בסך 1,400 ₪ שולם מתוך ערך השרידים”

עיון בנספח א' לת.ע.ר התובעת מעלה כי ערך השיק שנמסר הינו בסך 27,710 ₪ שהינו הסכום המדויק של הפחתת שכ"ט השמאי מערך השרידים האמור.

זהות הסכומים האמורה מובהרת לאור סעיף יא' הנ"ל לכתב הגנתו של הנתבע 3. לאור זאת, גרסת הנתבע 1 בסעיפים 3 ו-6 לתצהיר עדות ראשית מטעמו וכן סעיף 3 לת.ע.ר הנתבע 2 (בהם טען כי משקיבל את ערך השיק סבר כי הרכב פורק לחלקים) סבירה, הגיונית, קוהרנטית ואמינה בעיני, שכן הסכום התאים לערך חלקי החילוף. חיזוק לכך ניתן לקבל בשאלת ב"כ הנתבע 3 בחקירה נגדית של הגב' גולדה אקוקה – נציגת התובעת (דיון מיום 18/06/08 עמוד 14 שורות 1-4):

**“ש.כשאת אומרת בסעיף 3 שעבור השמאות של הרכב התובעת שילמה לנתבע 3, זה לא אתם שילמתם אלא הנתבעים 1-2?
ת. זה היה קיזוז מהסכומים. אם הם היו משלמים את השמאות אז הייתי משלמת לנצבעים את הסכום המלא 29,000 ₪.”**

מהאמור עולה שלא היתה כל חובה חוזית על הנתבעים להסיר את השעבוד. הם גם לא הוחתמו על התחייבות כלשהיא להסיר את השעבוד או על ההצהרה כלשהיא לעניין אי קיום שעבוד על הרכב.

האם הנתבעים פעלו תוך כוונת מרמה ובחוסר תום לב?

טענות התובעת על כי הנתבעים פעלו במרמה, בחוסר תום לב כלפיה והטעו אותה עת שלא גילו שעל הרכב מוטל שעבוד נטענו מבלי שהתובעת צירפה כל מסמך המעיד כי היה קשר ישיר בין הצדדים. התובעת הסתמכה על נספח ב' ל.ע.ר מטעמה (ייפוי מטעם הנתבע 1) אולם בעיון בסעיף 7 ג' לת.ע.ר הנתבע 3 עולה כי :

” טופס הרשאה וכן טופס ייפוי כח להעברת הבעלות ברכב הועברו לנתבעים 1 ו-2 באמצעות סוכן הביטוח שלהם. הטפסים הוחזרו חתומים רק בחודש ספטמבר....”

לשאלת ב"כ הנתבעים 1-2 חקירה נגדית הגב' גולדה אקוקה – נציגת התובעת (דיון מיום 18/06/08 עמוד 19 שורות 3-7) :

**”ש. בירת איתם שמוכנים למכור את האוטו?
ת. קיבלתי רישיון וייפוי כח.
ש. דיברת איתם לפני שקנית את האוטו?
ת. אני מדברת עם חברת הביטוח. הרפז הביא לי רישיון וייפוי כח.
מעולם לא קרה לנו מקרה כזה.”**

מכאן עולה כי ייפוי הכח נמסר לחברת הביטוח ולא לתובעת. לשאלת ב"כ הנתבע 3 בחקירה נגדית של הגב' גולדה אקוקה – נציגת התובעת (דיון מיום 18/06/08 עמוד 11 שורות 19-24) נאמר :

**”ש. חברת הביטוח היא שאחראית להעביר לכם את המסמכים והבעלות על הרכב?
ת. עובר לחברת הביטוח ואחרי זה על שמי. קודם אני לא זוכרת איך זה היה.
ש. אזכיר לך, חברת הביטוח מעבירה ישירות את הרכב על שמכם.
ת. יכול להיות.
ש. כשאת עושה עסקים עם חברת הביטוח מי שאחראי כלפיך זה חברת הביטוח ?
ת. כן.”**

מחקירתה עולה כי ככל הנראה העברת הבעלות בוצעה על ידי חברת הביטוח באמצעות ייפוי הכוח אשר חתם הנתבע כעולה מנספח ה' לת.ע.ר הנתבע 3. לשאלת ב"כ הנתבע 3 חקירה נגדית הגב' גולדה אקוקה – נציגת התובעת (דיון מיום 18/06/08 עמוד 14 שורות 23-27) :

**”ש. אפשר לראות את הוראת הגרירה?
ת. לא. כי זה במשרד.
ש. יכול להיות שהגרירה באמצעות שירביט?
ת. לא יודעת אולי.
ש. ת יכול להיות שבמסגרת ההסכמים עם שירביט אני מורה להם לגרור רכבים אלינו.”**

מהעדויות עולה שהתובעת עמדה בקשר מול חברת הביטוח ומעולם לא יצרה קשר עם הנתבעים עצמם. על אף שטענה נציגת התובעת בסעיף 9 לת.ע.ר מטעמה כי הנתבע 3 הצהיר כי בפניה כי הרכב ללא שיעבוד ואף הציג בפניה רישיון רכב, בחקירתה בחרה נציגת התובעת לענות בתשובות מתחמקות המבוססות על ההיגיון שלה ולא על זכרון ולא על עובדות. שאלת ב"כ הנתבע 3 חקירה נגדית הגב' גולדה אקוקה – נציגת התובעת (דיון מיום 18/06/08 עמוד 17 שורות 1-8) :

”ש. הוא אמר לך בפה שלו שאין שיעבוד ?

ת. יכול להיות שכן. אם הרפז היה אומר לי שהאוטו משועבד לא הייתי לוקחת את הרכב.
ש.את אומרת שלפי הרישיונות רכב ראית שאין שיעבוד. יכולה להגיד לי איזה רישיונות היו לך?
ת. קיבלנו רישיון וייפוי כח לעשות העברת בעלות.
ש. אני אומר לך שברישיון כן היה שיעבוד- תראי לי אחרת?
ת. אם הייתי יודעת שהרכב משועבד לא הייתי משלמת את הרכב. כעת אין לי את זה."

בהמשך הפנה ב"כ הנתבע 3 את נציגת התובעת לרישיון הרכב (נספח ו' לת.ע.ר הנתבע 3). מהרישיון עולה כי הרכב נרשם משום מה על שם חברת "אוטו דיל מכירות רכבים". נציגת התובעת נמנעה מלתת תשובה מספקת גם לעניין זה. לשאלת ב"כ הנתבעים 1-2 בחקירה נגדית של הגב' גולדה אקוקה, זו ענתה (דיון מיום 18/06/08 עמוד 20 שורות 24-25):

"ש. האם הם הצהירו בפנייך שאין שיעבוד על הרכב?
ת. קיבלתי רישיון וייפוי כח ומבחינתי הם מצהירים שהאוטו לא משועבד ולא מעוקל."

מכל העדויות עולה כי ככל הנראה לאור רשלנות של מי מעובדי התובעת לא נערכה כל בדיקה של הרישיונות. לגבי טענת הנתבע 3 לפיה אין זה מתפקידו להתריע בפני עיקולים ושעבודים ברכב אלא שבדיקות אלו הינם בגדר סמכותו של הקונה, אין לי צורך להכריע לאור העובדה שהתובעת בחרה לדחות את התביעה נגדו.

לדידי, יש ממש בטענת הנתבע 2 בסעיף 6 לת.ע.ר לפיו המכתב אשר נשלח על ידי התובעת (צורף כנספח ד' לת.ע.ר התובעת) יועד ל- "לביא שחר ניצן" דבר המעיד לגישתו כי התובעת כלל לא ידעה כי המדובר בשני אנשים שונים.

העובדה כי הנתבעים 1-2 פעלו כנגד חברת הביטוח של הנהג הפוגע וזכו לקבל את יתרת הכספים בגין הרכב שנפגע אינה מעלה או מורידה מרשלנות התובעת. כפי שציינתי בתחילת דברי מאחר ולא קמה דרישה מאת הגוף אשר נתן את ההלוואה וקיבל את הרכב כבטוחה לפירעון מלוא ההלוואה לאור התאונה האמורה אין לתובעת כל יכולת חוקית לדרוש כי יעשו זאת. לדידי, התובעת רכשה רכב עם שעבוד עם כל הכרוך בכך.

מצופה מגוף אשר עיסוקו הינה בקניה ומכירה של רכבים לערוך את הבירורים והבדיקות הנדרשות בטרם העברת הכספים. על התובעת היה לשכלל את צעדיה בטרם העבירה לידי הנתבעים את הכספים, שיפצה את הרכב והעבירה למאן דהו אשר יעשה בו שימוש וינצל את העובדה כי ברכב מותקן דלקן.

סוף דבר

התובעת לא עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח הפרת חוזה או כוונת מרמה מצד הנתבעים.

יתכן שזו תוצאה שאינה נוחה לתובעת, אך כשחברות ביטוח, סוכני ביטוח, שמאי רכב וסוחרים מכוניות סבורים שיכולים לבצע ביניהם עסקאות מאחורי הגב של בעלי הרכבים, זו אחת התוצאות העלולות להיגרם מכך.

משבחרה התובעת להסכים – משום מה - על דחיית התביעה כנגד נתבע 3, נותרה היא מבלי שתוכל להיפרע ממאן דהוא בגין נזקיה ואין לה להלין אלא על עצמה.

אי לכך ובהתאם לכל האמור לעיל הנני דוחה את התביעה. עם זאת לאור מחדלי הנתבעים באיחור בהגשת סיכומיהם, הנני קובע שהתובעת תשלם לנתבעים הוצאות נמוכות בסך 1,800 ש"ח בלבד בגין ההליך.

המזכירות תשלח פסק דין זה לצדדים בדואר רשום

ניתן היום, כ"א בשבט, תשס"ט (15 בפברואר 2009), בהעדר הצדדים.

מנחם קליין, שופט

קלדנית: שלומית נחום-שלום